

vendéglátás

● **Éttermek és halászcserdák** – Alabárdos étterem (Oskola u. 13., 420-914); Bounty Pub (Stefánia 4., 423-233); Botond étterem (Széchenyi tér 13., 420-435); John Bull Pub (Oroszlán u. 6., 484-217); Royal étterem (Kölcsy u. 1-3., 475-275); Roosevelt téri halászcserda (Roosevelt tér 12-14., 424-111); Öreg Kőrössi halászkert vendéglő (Felső Tisza-part 1., 479-155); Kiskőrössi halászcserda (Felső Tisza-part 336., 495-480); Fehértői halászcserda (Budapesti út 161. km után, 461-044); „Csepp a tengerben” halászcserda (Szamos u. 4., 478-520); Aranylabda étterem (Budai Nagy Antal u. 27., 495-400); Blues kert pub és étterem (Fő fasor 14., 432-183); Gödör étterem (Tisza Lajos krt. 103., 420-130); Mix szerb étterem (Makai út 218., 405-170); HB Bajor söröző és étterem (Deák Ferenc u. 4., 420-934); Aranykorona étterem (Victor Hugo u. 6., 425-704); Égő Arany szék-ház (Oskola u. 4., 420-910); Fa-Villa vendéglő (Külterület 47/B., 474-156); Anno étterem (7-es főút, Tanya 53-57., 20/ 268-751); Doppel Adler Osztrák-Magyar étterem (Sóhordó u. 18., 426-436).

● **Cukrászdák** – Virág cukrászda (Klauzál tér 1., 420-459); Kis Virág cukrászda (Kelemen u. 8., 425-040); Z. Nagy cukrászda (Dugonics tér 2., 420-110, illetve József A. sgt. 24., 324-510); Palánk fagyaltoló (Oskola u. 1., 420-732).

● **Szállodák, panziók** – Forrás Hotel (Szent-Györgyi A. u. 16-24., 430-822); Royal Hotel (Kölcsy u. 1-3., 475-275); Hungária Szálloda (Maros u. 1., 480-580); Alfa Hotel (Csemegi u. 4., 424-400); Tisza Hotel (Wesselényi u. 8., 478-278); Mátrix Hotel (Zárda u. 8., 426-866); Petró Hotel (Kállay A. u. 6-10, 431-428); Napfény Szálloda (Dorozsmai u. 2., 421-800); Família panzió (Szentháromság u. 71., 441-802); Kastély panzió (Algyői út 142., 480-637); Kata panzió (Bolyai u. 15., 311-258); Marika panzió (Nyílt u. 45., 443-861); Mátyás panzió (Dobó u. 47., 445-164).

a DM írta

„Hat és tizenégy év közötti iskolaköteles kislányok és kisfiúk indultak el csütörtökön reggel a „nagy utra”, a várostani erdőbe, életüknek talán az első szép élménye felé. Hetven fű és lány, hetven kis proletárgyerek szállt fel a kisvasútra, hogy elinduljon a város szürke, egészségtelen utcáiból, a sokszor szűk és nedves lakásokból a természetbe, beton- és téglafalakkal határolt börtönből a messzi horizonttal övezett szabadságba.”
1948. július 2.

● Arcképek a Szegedi Nyári Tárlat albumából

Nemes dolgok egy cinikus világban

Novák András festőművész harminc éve költözött Szegedre, azóta belvárosi műtermében él. Itt születnek festményei, amikkel a sötétséget, vagy éppen a női szépséget fogalmazza meg. A szépséget azonban szavai szerint olyan világban kell megtalálnia, amely inkább a steril civilizációt választja.

● **Meglepődött, amikor a nyári tárlatról akartam kérdezni.**

– Arra számítottam, hogy elmondom a dörgedelmeimet, mert sok bajom van ezzel a mechanikus, cinikus, technokratikus világgal. Rengeteg jele van, hogy ha akarom, ha nem, nincs rám szükség. Jóllehet már korábban Mondrian és sokan bebizonyították, hogy a művészet, a manuális jellegű művészet kihalt és a helyét valami más tölti be, legfőképpen maga az élet. De mi az, amit ma életnek nevezünk? Nem tudunk értékelni. Megjelent a művészeti szabadpiac, ahol a tollas barbibabától kezdve önmagáig bárki eladhat bármit. Bizonytalanná váltak az értéktételek. A nemes dolgoknak is csökken az értéke, mert ha megveszik is, nem mindegy, hogy szemétdombra kerül, vagy az értékének megfelelő helyre. A szemétdombon nem emlékeztethet olyan dolgokra, mint erkölcs és etika.

● **A festészetre gondol?**

– Az egész társadalomra. A civil társadalom betegsége, hogy minél mobilabbá válik, annál kevésbé fordít gondot a bonyolultabb dolgok megértésére, annál silányabbá válik a

Novák András: Jobban félek a valóságtól, mint a fiatalok. (Fotó: Karnok Csaba)

gondolkodása. A számítógép is arra jó, hogy primitívebbé tegye a gondolkodást. Valójában nem oldja meg a problémákat, csak felgyorsítja az emberi ész által kínált megoldások végrehajtását és leszűkíti az ingereket. Ebből a szempontból ugyanannyit ér, mint a ceruza. Az én felelősségem, hogy mire használom.

● **És mire használja?**

– Festek most már én is

mindent, még hócipót is. Megpróbáltam a techno zenét, a dübörgő motor élvezetét is felfogni. Megérteni, hogy valójában miről szól, mit jelenthet, hogyan lehetne érzékeltesen kifejezni. Ennél azonban nem jutottam tovább. Az eszem megállt attól, hogy mi mindent el nem vállalom annak érdekében, hogy életben maradjak. Sajnos ennek visszajá is van: ha az ember feladja, vagy átmeneti-

leg szünetelteti az eszményeit, azzal sem a külvilágnak, sem önmagának nem használ.

● **Milyen képek születnek ezekből az élményekből?**

– Most leginkább az „Amikor a sötétség eljön...” fogalomkörre foglalkoztat. Még a nyolcvanas években egy felkérésre készítettem száz, vagy annál is több vázlatot. Innen erednek a sötétség vonalai, az a gondolat, hogy mindenben ott

Szépség

„Már sokan csúfoltak azért, hogy „Te hülye, te még mindig idealizálsd a nőket?”. Igen, bennem megmaradt a szeretet, a vonzalom a női szépség iránt. Valami bűbajos világnak tartom. Belekalkulálom persze azt is, hogy az eszemet elvesztem a látványtól. Szókratész kifejti, hogy az embert boldognak tartják, ha belevesz abba a szépségbe, amit ő az egyetlen érzékekkel felfogható és elviselhető eszmeformának tart. Az megint más kérdés, hogy az ábrándos kóválygás után az ember nekimegy-e a falnak, szembe-sül-e a gyönyör után a valósággal. Akkor már én sem érzem magam olyan jól. Ami bennem arról a gyönyörűségről élt, az az én saját szüleményem, hiába próbálom ráhúzni, a nő nem az. Ilyenkor jön a zuhanás. A szépség és a gyönyörűség, amit én látok és érzek, végül persze becsalózik ebbe az üzlettelé vált cinikus világba.”

volt egy struktúra, ami mindegyikre értelmezést akart nyújtani. Leginkább kuplerájra hasonlított, ezért először magam kuplerájnak neveztem el. A kuplerájnak két oldala van: a belső oldalt soha nem látja az ember, de ha bement, akkor belevesz, maga is olyanvá válik. Én igazából azt keresem, milyen ha valaki se kint nincsen bent nincs. A képeim általánosan változnak, van amikor a struktúra része dominál, van amikor az erotikus vonala. Persze az egész körbe körbe, egy verki és én megpróbálom elkapni erről a magam által megszabott helyről.

● **Elég kevés a bizakodás a mondataiban, amikor a jövőről beszél.**

– Az elkövetkező száz évigként csodákra lehet számítani. Vagy nem. Én jobban félek a valóságtól, mint a fiatalok. A steril civilizáció hatása fáj. Amikor a hány éves gyerekből intézetbe kerül, az amerikai típusú fiatalság nevelésére. Van ennek valami falanszter jellege, de a kölykök imádják jobban, mint a szüleiket. Nem ítélem persze el, mert nem tudom megállapítani, hogy rossz-e vagy jó. Majd a következő generációk döntenek. Csak annyit érzek, hogy kínos ez a steril konstrukció, ami rátelepszik a világra. Nem tudhatom, hogy a következő generáció mit választ: a mi általunk nyújtott jószágú kis trágádombot, vagy ezt a civilizált világot. Biztos vagyok abban, hogy nem fog velem együtt elrohanni az én kis puha trágádombom. A kérdés, hogy mi legyen az, amit én erről a helyről merészelve nyújtani nekik.

Jenő

● A tüzről pattant szubrett: Oszvald Marika

„A lelkemből táncolok”

Nagyszabású operettgálát rendeztek hétfőn a fürdőudvarban, amelynek egyik közreműködője Oszvald Marika volt. A Fővárosi Operettszínház szubrettje fergeteges tánctudásával és kirobbanó jókedvével rögtön meghódította a közönséget.

● **Jól tudom, hogy Szegeden kezdte pályáját?**

– Érettségi után felvételiztem a főiskolára, de nem vettem fel, mert kicsi is voltam, ráadásul a hangom is vékony volt. Édesapám – aki a Fővárosi Operettszínház bonvivánja volt – megbeszélte Lendvai Ferencel, a Szegedi Nemzeti Színház igazgatójával, hogy felvesz gyakornoknak. Nem tudták, tehetséges vagyok-e vagy sem, ezért bétettek a kórusba. A Luxemburg grófja volt az első előadás, amiben néhány mondatos szerepet is kaptam. Felfigyeltek rám, az évad vége felé már bedobtak a mélyvízbe: megkaptam a Nem élhetek muzsikaszó nélkül című darabban Birike szerepét. Csodálatos élmény volt Dajka Margittal és Nagy Attilával együtt játszani.

● **Mire volt jó a szegedi egy év?**

– Megtanultam az összes másoron lévő operett szubrett szerepét. Szerettem volna megmutatni az országlátszóimot. A segítőkész szegedi kollégáktól kitanultam, szorgalmat tanultam, ami az egész pályámon elkísért. A diploma

Oszvald Marika: Amint meghallom a csodálatos muzsikát, rögtön tűzbe jövök. (Fotó: Nagy László)

után is visszahívtak. A mosoly országában játszottam és a Mágna Miska Marcsáját alakítottam. Óriási sikerem volt, szép kritikákat kaptam, jól éreztem Szegeden magam.

● **Honnan van a híhetetlen vitalitása?**

– Születési adottság, a génjeim hordozza az ember. Apukám is csupa tűz és temperamentum, és anyukám is csupa vidámság. Fontos az is, hogy a szüleim mindig inspi-

ráltak, sohasem majomszeretettel szerettek, sok építő kritikát kaptam tőlük, és maximalizmusra neveltek. Bennem is erős szeretetigény alakult ki, ami arra ösztönöz, hogy adjak az embereknek, mert akkor vissza is kapok.

● **Szinte mind eljátszotta a legnépszerűbb szubrett szerepeket. Milyen új feladatokra vágyik?**

– Olyan szerencsés voltam, hogy adottságaimmal mindig

nagyon jól gazdálkodtam a színházam. Olyan primadonnaszerepeket is elnevelhettem – például a Boccaccio Fiamettáját vagy A denevér Adéllját –, amelyekre nagyon vágytam. Az eredeti szerepkörömet sem tudom megenni, mert amint meghallom a csodálatos muzsikát, rögtön tűzbe jövök. A jövőben azért komikaként is szeretném magam kipróbálni.

● **A fergetegesen táncol. Hogyan tartja a kondícióját?**

– A lelkemből táncolok, nem a testemmel, ezért nincs szükségem különleges tornagyakorlatokra. A mozgáshoz az alapokat még gyerekkoromban szereztem meg, amikor szertornász és toronyugró voltam. Ma pedig folyamatosan tréningben vagyok, mert partneremmel, Csere Laciával állandóan próbálunk.

● **Hogyan tölti a nyarat, mire készül?**

– A Gyulai Várszínházban a Csárdáskirálynőben játszom, utána a Margitszigeten a Cigánybáróban lépek fel. Ugyanazt a darabot augusztus elejétől szeptember közepéig Münchenben is játsszuk. Október közepétől hatvan előadásból álló sorozatot csinálunk a Csárdáskirálynőből Nyugat-Európa öt országában. Utána Münchenben karácsonyi és szilveszteri gálakoncerten lépek fel, majd januártól hat héten át Japánban vendégszerepelek a Vég özevgyel és a Csárdáskirálynővel.

Hollósi Zsolt

Vtv-terasz

● DM-információ

A Bastille lerombolásának évfordulóján a magyar kultúra francia nagykövete, dr. Csernus Sándorral beszélgetnek a műsor vezetői a magyar – francia kulturális és gazdasági kapcsolatokról. Bepillantást nyerhetnek a nézők a rövidesen nyíló XXX. Szegedi Nyári Tárlat legjobb alkotásaiba, amely az elmúlt 30 év díjazott műveit mutatja be. Megismerkedhetnek még a szabadtéri színpalái mögött zajló életképekkel, a fodrászok, a sminkesek és

az öltöztetők munkájával. A végi Dómdixie vendégei között Benkő Sándor mondja el, hogy indult útjára Magyarországon a dixiezene, és hódította meg a zenebarátokat az egykor szűk körű klubmozgalom. Adás kezdési időpontja este 8 óra.

szabadtéri történetek

A szerelmes lottós ember

Sándor János szerint ma Magyarországon a legtöbben a „lottós embert”, azaz Szilágyi Istvánt ismerik. Annál kevesebben emlékeznek azonban arra, hogy Szilágyi Pityi, merthogy barátai körben erre a becenévre hallgat, szintén itt színeskedett főiskolás hallgató korában a szabadtéren.

Szilágyi végtelenül színes egyéniség volt. A színeszet mellett például festészetből is élt, éveket töltött Franciaországban, más festők társaságában festegetett embereket, tájképeket a Montmartreon. Mint művészlelkű ember pedig hosszadalmas hírből állt, az 1961-es évadban például fülig szerelmes volt a primadonnába, Németh Marikába. Közös vacsorákon Pityi igyekezett Marika társaságá-

ba férkőzni, figyelte, hogyan hajol előre, előszeretettel nézgette dekoltázsát.

Egyik este a főiskolások két csoportosan indultak a szegedi éjszakában, Pityi szerelmi búskomorságba esett velük, végig a Somolyi utcán. A Fekete Háznál jöttak, amikor Pityi lemaradt, többiek keresni kezdték, de gyorsan a földre gyökerezni lábak, amikor meglátták barátjukat, mint mászik puszta kézzel kapaszkodva fel a fűlön. Meg sem merték szólítani, csak amikor már fenn volt a erkélyen:

– Pityi, megbolondultál mit csinálsz ott fenn?

Szilágyi kihajolt az erkélyen, csak annyit mondott: – Gyerekek! Én úgy szeretem a Marikát!